

SPORT.

·ORGAN·FÖR·IDROTTSFÖRENINGEN·KAMRATERNA·
·SVERIGE·OCH·FINLAND·

<p>Prenumerationspris: helt år kr. 2,00 trefjärdedels år. > 1,60 halft år. > 1,10 kvartal > 0,60 beföringsafgiften ej inberäknad.</p>	<p>Utgifvare: <i>Gösta Åkerhielm.</i></p> <p>Redaktion: E. Bergvall, E. Krantz, H. Malmberg, G. Åkerhielm.</p>	<p>Annonspris: 10 öre pr □-cm.</p> <p>Utgifningstid: Den 10 och 25 i hvarje månad.</p>
---	---	---

N:o 20.

10 November 1898.

1:sta Årg.

Bernhard Engstrand,

Helge Söderbom och Hans Holst.

Herr *Bernhard Engstrand*, hvars bild i dag pryder Sports första sida, representerar uthållighetslöparne på längre distanser. Den sträcka, hvarpå han hittills egentligen lagt an, är 10,000 meter, och han har på denna tagit 1:sta pris i de täflingar, som i höst hållits i Upsala. Herr Engstrand har en för sådana löpningar mycket lämplig kropp och genom förständig träning kan han efter all sannolikhet ar-

beta sig upp i jämnhöjd med våra yppersta löpare. Det bästa resultat, han hittills uppnått på täfling, är 38 min. 38 sek., hvilket ju måste anses som rätt vackert, så mycket mera som väderleken och väglaget under täflingen ej voro af bästa sort. Herr Engstrand tillhör Upsala Idrottsklubb.

Nästa bild visar oss tvänne Kamrater ur Geflekretsens, hrr *Helge Söderbom* och *Hans Holst*. Båda

två hafva de egentligen sin starkaste sida i språng, ehuru den förre äfven är rätt god hastighetslöpare, och den senare visat färdighet i diskuskastning och kulstötning. Men språng är som sagdt deras specialité och de dela broderligt, så att herr Söderbom har längdsprång och herr Holst höjdsprång. Herr Söderbom utmärker sig alltid för sina smidiga och eleganta språng; han tyckes liksom studsas upp i luften utan den minsta ansträngning. Vid Kamraternas täflingar i Gefle och Upsala i Pingstas tog han 1:sta pris i längdsprång liksom vid Gefle Idrottsklubbs nationella täflingar i Gefle den 11 sept., då han hade att kämpa med sådana förmågor som herr Rundberg, hvilken kort förut slagit svenskt rekord i längdsprång. Äfven i höjdsprång har han tagit pris men mestadels 2:dra, emedan han däri alltid besegrats af herr Holst, innehafvare af I. F. K. rekord i höjdsprång för 167 cm, när denne deltagit. Vid de täflingar i höjdsprång inom Kamraterna, hvori herr Holst varit med, har han tagit 1:sta pris. Han var äfven anmäld både till svenska mästerskaps-täflingarne i Stockholm och nationella täflingarne i Gefle, men förföljdes af svår otur i det han bägge gångerna af sjukdom hindrades att deltaga.

Om räddning af drunknande

efter svenska och engelska metoder af *Arvid Ulrich*.

Forts. fr. föreg. nr.

Hur man skall gripa en person, som sjunkit.

Skulle den, som skall räddas, redan hafva sjunkit, bör man söka gripa honom på så sätt, att han icke i sin ifver att rädda sig kan få tag i den tillskyndande simmaren. Helst bör man försöka fatta den sjunkne *bakifrån* i håret, nacken, ena armbålan eller öfverarmen och hålla honom med sträckt arm från sig, under det man med hjälp af den andra armen och benen simmar och trampar sig upp till vattenytan. Är botten ej dyg och ej heller betäckt med glasskärfvor, hvassa stenar etc., kan man sätta fötterna i botten och taga fart uppåt. Uppdykandet torde i regel böra ske så lodrätt som möjligt.

Hur man bör gripa en drunknande, som ej sjunkit.

Man skall alltid gripa den drunknande *bakifrån*, på det att icke denna i sin ifver att rädda sig skall få tag i den tillskyndande simmaren. Skulle den drunknande vid räddarens framkomst till honom vara vänd med ansiktet mot honom, bör alltså räddaren i regel samma omkring, så att han kan gripa den drunknande *bakifrån*. Till och med om räddaren finner, att den drunknande kommer att sjunka något under vattenet, innan räddaren hinner att komma bakom honom, så bör åtminstone en ovan räddare i regel ej våga sig på att gripa honom *framifrån*.

Felaktiga sätt att gripa den drunknande.

Det vanligaste felet, man begår, när man skall rädda en drunknande, är att man, då man nått honom, räcker händerna mot honom för att hjälpa honom. Detta fel får lätt lika ödesdiger följd, vare sig det begås af en styf eller mindre skicklig simmare, så vida räddarne ej äro goda i lifräddning och väl förfarna i de sätt, hvarpå man kan befria sig från en drunknandes grepp. Den drunknande drager nämligen lätt den, som skall rädda honom, med sig mot djupet. Ett annat fel är, att äfven om man ej räcker händerna åt den drunknande, man dock ej drar sig för att *framifrån* söka gripa tag i honom. Den drunknande har i detta fall nästan lika stor utsikt att gripa tag i sin räddare, som räddaren att gripa tag i den drunknande, och får den drunknande tag om räddarens hals eller fatt i dennes arm eller ben, så är faran stor för räddaren, hvilken ofta okunnig i sättet att befria sig från grepp eller omfamning, får pröfva på svårigheter att reda sig mot den drunknandes krampaktiga grepp.

Hvad den drunknande bör göra för att underlätta räddningen.

Den drunknande bör söka att bibehålla besinning och lugn samt skall höra på, hvad räddaren säger honom angående sättet, hvarpå räddningen skall tillgå. Då den, som skall rädda honom, *bakifrån* söker gripa tag i honom, skall han ej försöka svänga sig, så att han kommer ansikte med ansikte mot räddaren, eller kanske t. o. m. försöka gripa tag i sin räddare, utan han skall lugnt låta räddaren *bakifrån* fatta tag i honom. Vidare skall den, som skall räddas, söka att, om han ej är i stånd att på något vis vid simningen mot land själf hjälpa till genom t. ex. ryggsimning med användande af endast fötterna, åtminstone ligga alldeles stilla och med tålmod och utan ångest fördraga eventuella kallsupar, så att icke den i och för sig alltid svåra räddningen ytterligare försvåras eller kanske till och med omöjliggöres.

Hur man skall kunna befria sig från ett grepp af den drunknande.

Har den drunknande *gripit tag i räddarens handlofvar*, så befriar sig denne med största lätthet genom att hastigt vrida sina armar från den drunknandes arms kraftriktning.

Har den drunknande *gripit framifrån om sin räddares hals*, så tager räddaren, för att lösgöra sig, ett kraftigt grepp med sin ena arm omkring den drunknandes kropp och sätter hårdt sin andra hand om den drunknandes mun och näsa för att omöjliggöra hans andning, hvarpå räddaren rätar ut denna sin andra arm, så att den drunknande dels måste släppa sitt tag, dels ock får stark fart bakåt och nedåt.

Skulle den drunknande hafva grepp *framifrån om sin räddares kropp och armar*, så lägger räddaren sin ena hand *bakifrån* på den drunknandes axel, så att alltså fingrarna komma att peka mot räddaren, och den andra handen sättes hårdt om den drunknandes näsa och mun, hvarigenom den drunknandes andning omöjliggöres. Vidare placerar räddaren hastigt sitt ena knä mot den drunknandes mage och rätar desslikes ut den arm, hvarmed han förhindrar den drunknandes andning,

och följden af allt detta blir, att den drunknande genast måste släppa sitt tag och dessutom får en god fart bakåt och ned i vattnet.

Har den drunknande lyckats få grepp bakifrån om ens hals eller kropp och armar, så lägger man sig bakåt, så att den drunknande tryckes ned under vattnet. Så pass stor vändning på sin kropp lyckas man nog dessutom göra, att man blir i tillfälle att med sin hand tilltäpa den drunknandes mun och näsa. Hur som helst så släpper den drunknande sitt tag, när han genom den andres tyngd tryckes ned under vattnet.

Förutsättningar hos räddaren för att med hopp om framgång kunna rädda i drunkningsnöd stadd person.

Att rädda en person från att drunkna är ofta i högsta grad svårt. En fordran, som man alltid måste ställa på räddaren, är, att han kan bibehålla lugn, kalblodighet och sinnessärvaro. Räddaren behöfver i regeln alltid vara en god simmare. Men i många fall är det t. o. m. nödvändigt, att han är en mycket god och utställig simmare och i allo behärskar sin kropp i vattnet. Att simma med en annan är mycket tungt, och dåliga simmare äro vid ett räddningsförsök fullkomligt uttröttade efter ett par simtag. Hvarje simmare, som med hopp om framgång vill söka rädda en person ur drunkningsnöd, bör ock vara väl öfvad i konsten att dyka; vidare fordras att räddaren skyndsamt skall kunna vända i vattnet, dels emedan han genom snabbhet i vändningarna lättast kan undvika den drunknandes våldsamma och farliga rörelser, dels ock emedan han därigenom fortast kan förskaffa sig tillfälle att utan fara på ett tjänligt sätt fatta tag i den drunknande. Oftast förolyckas den, som skall rädda, genom att han ej har någon aning om de försiktighetsmått och de åtgärder, som äro nödvändiga vid räddning af drunknande.

Forts.

En schnitzeljakt i Skåne.

ett förslag att företaga en utfärd i det gröna framkastades af en af eleverna häromdagen, och detsamma framfördes strax till skolans rektor af en utsedd deputation. Förslaget togs i öfvervägande af rektor — och gick igenom. »Således om det blir vackert väder träffas vi kl. $\frac{1}{2}$ 9 här vid skolan», slutade han sitt tal.

På tisdags morgon kommer »Pälle» inrusande i mitt sof- och läsgemak med utropet: »Hör du, dom' påstår, att det är vackert väder i dag!» Skynda dig och sätt på dig dina benfordral och de öfriga kläderna. Vi äta kl. 8!»

»Extra tåg!» är det gemensamma utropet, då vi komma till stationen. Ja, man vräker sig, tror jag! Extra tåg till Bökeberg, fint skall det vara. Så ge' vi oss i väg, eller rättare lokomotivet ger sig i väg. Efter $\frac{3}{4}$ timme äro vi lyckligen framme på ort och ställe. Till Bökebergs Tivoli marscherar hela skaran med musiken i spetsen. Karusellen stormas och dansbanorna synas, allt godt! Efter en stund hör man utropet: »Schnitzeljakt!» — Nu samlas ett trettiotal af

skolans bästa springare. Hvem skall vara räf? — Hårtill utses enhälligt Rodhe, samme man, som i våras gick 34 mil på 77 timmar, något, som i sitt slag kan anses som rekord. Han förklarar dock, att det blir långtråkigt att springa ensam, hvarför han önskar en kamrat. Den finner han i »Norrlänningen». Femton minuters försprång bestämmes åt herrar räfvar. — De bege' sig i väg. »Släpp lappar, din räfkanalje!» ropas efter räfvarne. »Oh ja, ni se oss väl än så länge; för resten ska' jag säga dig, 'lathund', att jakten ej börjat, förrän hundarne fått 'slag'». — »Bravo», hördes en röst utropa, »ge' er i väg nu!» — Det var rektorn, som snappat upp det vitsiga svaret.

Lätom oss följa räfvarne under jakten. Först följa de en väg med nordlig riktning. Så viker Rodhe af till vänster i småskogen. Lapparne hagla om öronen på norrlänningen, som följer hans spår. Nu blir det ett vådligt kryssande i buskarne, och sedan styres kosan längre till vänster in i den täta bokskogen. Plötsligt visar sig järnvägen. Öfver den och staketet på båda sidor hoppa räfvarne som uppskrämda »harpaltar». Men, o ve! Där nere på vägen, nedanför kullen, där räfvarne skutta, gå helt makligt två af skolans elever. Norrlänningen får först syn på dem och hejdar Rodhe, som står i begrepp att springa rakt i famnen på dem. Nu rådslås och till slut äro de öfverens om ett försök att smyga sig förbi de två hundarne på andra sidan järnvägen. Försöket lyckas, ty inga »hundar» synas. Så går vägen öfver några öppna rågfält och så vidare in i skogen igen.

Till vänster synes snart Bökebergs herregård och här måste hundarne luras. Rodhe springer som en galning i buskarne och släpper lappar kors och tvärs, så göras två utsprång, »kronan på verket».

Två rådjur visa sina vackra kroppar ett ögonblick och försvinna strax bakom ett snår.

I samma ögonblick hoppar en hare fram ur buskarne, där Rodhe står

»Det var godt om vildt här», säger Rodhe. I detsamma sätter han foten på en tufva, men tappar balansen och får tag i en björkbuske, som står på sidan om honom. Härvid råkar han i en kinkig situation. Med fåspetsarne på tufvan och händerna hårdt gripna om toppen på björkbusken bildar han 30° vinkel med horisontalplanet, hvilket utgöres af en vattenpöl (vattnets beskaffenhet tvetydig), två fot djup och tillräckligt stor att rymma Rodhe så lång han var. Nu var det bra att ha en kamrat med sig för »långtråkighetens» skull. Norrlänningen får i hast tag i några omkullblästa större videbuskar, hvilka han lägger tvärs öfver pölen, och i det han stiger ut på denna osäkra brygga, räddar han sin kamrat från ett mindre trefligt gyttebad. Men man har ej tid att uppehålla sig här. Vägen tages tvärs öfver myren, och utan något svårare missöde känna räfvarne snart fast mark under sina fötter.

På omkring 200 meters afstånd skymtar en gård fram mellan träden. Hit styres kosan. En gumma står i dörren med ett ämbar i handen. »Hvar ligger Bökebergs Tivoli?» frågar Rodhe. »Dä' ligger där borta, om harren gaur till vänster där framme, så har harren

dä midt framför si», lydte svaret. »Tack och adjö», svarade samtidigt båda räfvarne, i det de hoppade öfver en häck, som tjänade till staket. Nu följde de vägen ett stycke. Efter fem minuters sprängmarsch kommo de fram till en mängd slagna hvetefält, på hvilka dock kärfvarne ännu lågo kvar. Nu visade sig en härlig syn. Till vänster synes 5 å 6 otydliga figurer och till höger lika många. Det gällde att komma emellan de båda grupperna, hvilka naturligtvis togos för utskickade hundar. En liten kulle med några buskar fanns på ungefär 150 meters afstånd rakt fram, men för att komma dit måste man förbi en öppen sträcka, här och där beströdd med högar af kärfvar. Man lyckades krypa halva vägen utan att bli sedd. Men ett bredare dike spärrade helt plötsligt vägen. Man måste taga några skutt för att komma öfver. Tyvärr såg den vänstra gruppen tilltaget och började peka åt det håll, där räfvarne befunno sig. Snart hade dock dessa uppnått kullen. Den högra gruppen hade nalkats kullen på 50 meters afstånd. Den gick förbi, och två stora stenar föllo från räfvarnes flämtande bröst, då de voro ur sikte. — Den vänstra gruppen befanns vid närmare påseende vara lärarne, som voro ute och promenerade just åt detta håll. Naturligtvis måste man träffa dem och höra, hvart hundarne tagit vägen. — »Nå, hvar ha ni hundarne?» frågade rektorn. »Dem ha vi sprungit ifrån, men vi tänkte, att rektorn visste, om de hade gått åt olika håll.» Det hade de nog ej gjort, trodde han. »Men era lärare springa ni ändå inte ifrån», utbrast en af lärarne. Så resonnerades ett tag, tills en af lärarne, som skiljt sig från de öfriga, tecknade åt oss, att hundarne kommo. — Nu blef det fart i benen på räfvarne. Först följdes skogsbrynet, men så bar det i väg ner till sjön, som låg på höger sida och vidare ut i vassen, så att vattnet stod öfver knäna. Detta tilltag förorsakade hundarne en hel del extra arbete, ty de förlorade spåret ut i vassen. Snart blef dock öppet igen, och den närmaste skog, eller rättare sagt busk-skog, som visade sig, var ganska långt borta. För »brinnande lifvet» gick det öfver diken och sädeskärvar rakt fram mot de första träden.

På andra sidan om det lilla buskparti, som de nu uppnådde, var äfven en sjö. Således sjöar både till höger och rakt fram. Här fanns ingen annan råd, än att vika af till vänster in i snären. Bakom dessa låg en stor och ovanligt blöt myr. Öfver denna ledde räfvarnes enda räddningsplanka. Till vänster var slätten, och på denna syntes hundarne komma springande i skjortärmarne och med uppvikta byxor. Öfver staketet och ut på myren gick det för full fart. Myrvattnet stänkte på ryggen af Rodhes rena sportskjorta, så att denna blef alldeles brunprickig. Norrlänningens uppvikta byxor åkte ned, så att de blefvo på ett mycket egendomligt sätt färgade.

Sista delen af myren var genomskuren af flere breda diken fyllda med myrvatten. I dessa hoppade alltid norrlänningen, som med sina genomblöta byxor var för tung att komma öfver. Rodhe behöfde endast »stiga» öfver dem. Hundarne voro redan vid myrens andra ända, då räfvarne uppnådde den efterlängtrade

skogen. Nu togs en hastigare takt med ganska långa steg, hvilket hade till följd, att hundarne blefvo betydligt efter. Vid nästa öppna plats, som kunde vara omkring 400 meter bred, syntes ej någon af hundarne. De hade dock varit på endast 100 meters afstånd ute på myren.

Samma fart hölls nu under en längre tid. Det blef ändtligen slut med skogen och den vidsträckt slätten vidtog. Här var det mycket mer påkostande att springa, hvarför farten äfven saktades något litet. Förbi bondstugor och öfver vägar och diken styrdes kosan i en halfcirkel mot Svedala, som ligger en half mil från Bökeberg.

Den tid, som var bestämd för jaktens fortvaro var 2 timmar, af hvilka redan voro gångna 1 1/2. Efter 10 minuters sprängmarsch befunno sig räfvarne sittande inne på restauranten på Svedala hotell. En halva öl smakade allt bra efter den långa ansträngningen, och en halva till skulle nog ha smakat ännu bättre, men det var ej tid att släcka törsten fullkomligt.

Att springa genom en köping i de kläder Rodhe och norrlänningen nu buro hör ej till vanligheterna, och det var därför ej underligt, att en del folk sprungo, då de kommo sättandes i byxor, skjorta och skor (med strumpor) allting nedsöladt; på det sistnämnda plagget hade bildats en brun skorpa af damm m. m. Ännu värre lär det visst ha varit, då hundarne sedan kommo och talade om, att de måste ha tag i dem (med hvilka de naturligtvis menade räfvarne.) Tvärs öfver bangården och ned på ett sockerbetsland styrde räfvarne sina steg. I full karriäre kommo hundarne på 200 meters afstånd efter dem. Detta gaf anledning till en ökad fart hos räfvarne. Men nu hade de gjort en »gubbe», då de ej förutsett, att det kunde finnas ett dike eller dylikt på andra sidan betfältet. Här fanns nämligen en 3 meters bred aflopps kanal, fylld med långt ifrån friskt vatten och med höga och slippriga kanter. Att sätta öfver denna var ju ej så lätt, då man ju hade att frukta ett intrasslande med benen i de långa och glatta betbladen, med ty åtföljande »gyttjebad.»

Rodhe kom naturligtvis öfver. Norrlänningen bad honom taga klockan, hvilken han höll i handen, men därför var ej Rodhe lifvad, utan fortsatte in i betlandet på andra sidan kanalen. Faran att blifva fasttagen af hundarne satte fart i »påkarne» på norrlänningen och öfver kom han med glans. Det gick tungt att springa i betlandet. Vid slutet af detta vidtog ett hafrefält, hvilket var ännu svårare att komma igenom. På 100 meters afstånd låg en gård. Här »förstucko» sig räfvarne i en häck. Hundarne kommo strax härpå med andan i halsen. De sprungo förbi häcken och på andra sidan gården. Men så utropar plötsligen en af hundarne: »Se efter inne i häcken, Larsson.» Följden blef den, att norrlänningen lät ta sig, och att Rodhe fortsatte. Han måste dock gifva sig efter några strapatser med Paul och Carlberg.

Hand i hand sprungo sedan hundar och räfvar till kanalen samma väg de kommit.

Tåget från Svedala till Bökeberg stod just framme, då skaran kom springande upp på bangården. Inspektoren skulle just »blåsa af» tåget, då Rodhe, som

var bekant med honom, bejdade honom. Inspektoren var mycket vänlig och erbjöd sig lägga ut pengar om de ej räckte, som norrlänningen och Rodhe hade. De räckte dock och öfverskottet utgjordes af — 1 (säger ett) öre.

Naturligtvis hade såväl hundarnes som räfvärnes utseende väckt uppmärksamhet. I synnerhet var norrlänningen med sin ena kroppshalfva hvit och den andra mörkbrun utsatt för skämt. Väl framkomna till Bökeberg sprungo räfvärne före och hundarne efter upp till Tivoli't, där herrar lärare sutto och språkade. Här togos räfvärne för andra gången, men sedan den utsatta tiden för länge sedan utgått.

Middagen smakade alldeles förträffligt. De 5 deltagarne i jakten sutto vid ett bord för sig. Vi voro nämligen endast 5 st. som varit framme vid Svedala; de öfriga hundarne hade vänt tillbaka så småningom på grund af trötthet.

Efter middagen tog ungdomen sig en sväng på de förträffliga dansbanorna. Olyckligtvis var tillgången på damer »mycket» liten, men ynglingarne dansade med hvarandra och det gick i sanning gladt till. Den medföljande musiken spelade af hjärtans lust.

Hemfärden anträdde kl. 6 e. m. Lyckligt och väl hemkomna skildes ynglingarne alla fullkomligt belättna med sin dag.

En af räfvärne.

På andsträcket.

Hvem kan väl, när man är ung och därtill ifrig jägare, sitta inne en vacker sommarafon. Det kan åtminstone inte jag. Nej, ut måste man, ut och ströfva omkring i naturen.

Så tänkte jag, då jag en sådan där härlig augustiafion avslutat mina göromål för dagen och följden blef den, att jag kastade bössan på axeln och gick ut. — Men hvart skulle jag väl gå? Jo, det var ju klart, i kväll skulle jag ned till sjön och försöka skjuta någon and »på sträck». — Ned till sjön således.

Kvällen är alldeles lugn, ej en fläkt rör sig och sjön ligger blank som en spegel. Jag har stått en god stund, men ingen and har visat sig. Solen är just stadd i nedgående; likt ett stort halfklot sänker den sig bakom skogstopparna, gifvande himlahalvvet en gulröd färgton, som klart återspeglas i den lugna vattenytan.

Försjunken i betraktande af den vackra taflan, märkte jag ej att en and långsamt kom sträckande efter stranden. Han var redan förbi mig, då jag sköt, men jag kornade ett godt stycke framför och fågeln föll vid skottet flaxande i marken.

Knallen af bössan genljuder en lång stund mellan sjöstränderna, men snart är allt åter tyst och stilla som förut. Solen har gått ned bak horisonten i väster, som börjar antaga en mörkare färgton, och månen framträder klarare mot den mörknande aftonhimmeln. Skjut-

ljuset är det nu ej längre, men jag fångslades med sådan makt vid de härliga naturscenerierna, att jag beslöt stanna kvar ännu en stund.

Dagsljuset har fullständigt försvunnit, och månen börjar gjuta sitt silfverskir »öfver sjö, öfver berg och dal». — Se, hur klart den återspeglas i den lugna vattenytan, formande ett bredt silfverbälte rätt öfver viken. Kvällen framskrider allt mer, lätta dimmor lägga sig på sjön, där de bilda underliga dimfigurer. — Då går en sakta vindfläkt genom vassen, den susar så hemlighetsfullt, det prasslar, det braskar, — hvad är det? Snart är ju tiden inne, då älfvorna vid eols-harpans toner i lätta, luftiga ringar skola sväfva öfver vattenytan. — — —

Men brisen dör ut, allt blir åter lugn och i sakta vågor tonar det i den stilla aftonen:

Djupt i hafvet på demantehällen,
Necken hvilar i grönan sal,
Nattens tärnor spänna mörka pällen
Öfver skog, öfver berg och dal. — — —

D—s.

Från Sportvärlden.

En simuppvisning den 30 oktober.

Det var verkligen ett sannt nöje för en intresserad simmare att på söndagseftermiddagen få träda in i Stora Badhusets präktiga förstuga. Ett visst nöje ligger det ju alltid däri, ty dels tänker man på, att man snart skall få sig ett uppfriskande bad, dels vet man, att Stora Badhusets simhall är den enda, där man någotsånär ogeneradt kan taga åtminstone ett simtag. På en sådan oförnöjsam, som t. ex. jag, smyger sig dock ofrivilligt den tanken, att förstugan gärna kunnat dela med sig af sitt utrymme åt bassängen.

Nåväl! Söndagen den 30 okt. var det, som sagdt, ett särskildt nöje att besöka simhallen vid Malm Morgsgatan i Stockholm. Ett dussin — simmare tyckas hafva förkärlek för tolftalet — äkta simentusiaster hade trotsat både årstid och andra hinder samt arrangerat en simuppvisning.

Uppvisningen börjades kl. half fyra med att två af våra svenska rekordslagare utförde svensk sträcksim. Där fick man se hur en kappsimmare utför sina rörelser. Sedan följde engelsk och indisk simning. Nu besannades hvad de engelska simmarne yttrade vid sitt besök i somras: »Om svenskarne lära sig den engelska simmetoden skola de få en utomordentligt god fart vid sin kappsimning». Det var fart i de båda herrarnes simning!

Därefter följde en del, naturligtvis väl utförda, dykningsprof.

Därpå hölls ett litet föredrag om enklaste sättet att rädda en drunknande, hvilket praktiskt åskådliggjordes af några bland simmarne. En af dessa, gemen-

ligen kallad »Nansen», var outtröttlig. Han »drunknade» minst ett tiotal gånger på $1\frac{3}{4}$ meters vatten.

Rörande de olika metoderna att befria sig från drunknandes grepp hänvisa vi för öfrigt till den i »Sport» pågående uppsatsen, hvilken väl är den utförligaste, som någonsin skrivits i detta ämne.

Sedan höll med dr. Djurberg ett kort och lättfattligt föredrag om återupplifvandet af drunknade. Dr. Djurberg förstod, att med några få ord göra sina åhörare bekanta med upplifningsmetoden. Här hufvudinhållet af föredraget:

Drunkning är kväfningsdöd samt till följd däraf afstannad blodcirkulation och förlorad kroppsvärme. Räddarens bemödanden måste alltså gå ut på att anordna konstgjord andhemtning samt att återställa blodcirkulationen och kroppsvärmen. Lagg den skendöde på rygg, placera en hoprullad rock eller något dylikt under hans skuldror, för ut tungan så att denna ej stänger svalget, lös alla åtsittande klädespersedlar, aflägsna dem om möjligt. Börja sedan den artificiella andningen. Fatta den drunknades båda underarmar, tryck dem kraftigt mot bröstorgens sidor, häf dem sedan upp öfver hans hufvud samt drag armarna rakt bakåt, för dem åter tillbaka mot bröstkorgen, upprepa detta femton à sexton ggr i minuten. Då patienten själf kan andas börjas frotteringen af lemmanne. Denna sker alltid i riktning mot hjärtat. Sveg sedan in den sjuke i varma filtar, gif honom té, kaffe, ett glas kognak eller något dylikt att dricka.

Om fördelen af upplifningsmetoden öfvertygades åhörarna då den stackars tiofaldt drunknade »Nansen» efter energiskt arbete af allas vår »handlings-man» återkallades. Det må tilläggas att »Nansen» är urmakare samt att han, i strid mot reglerna, fick hvarken kaffe, té eller något annat. Att han blef lurad får man dock icke undra på, då han ju råkat i händerna på en »sådan handlare».

Uppvisningen afslutades med konstsimning. De många svåra flytningar utfördes med säkerhet och vittnade om trägen öfning.

Den ljusa kakelbotten i bassängen gjorde att man tydligt såg simmarens alla rörelser och sålunda fick en bättre behållning af uppvisningen.

För simsporten är det ett godt framsteg att vi fått en bassäng, som kan användas äfven på vintern. Det är troligt att med Stora Badhuset konkurrerande bolag snart skola följa exemplet samt bygga lika stora, kanske större simbassänger. Önskvärdt vore att direktionerna därvid rörande det rent sportsliga toge råd af kompetenta personer.

I London, hvarifrån idén om simuppvisningar inom hus är tagen, finnas ett femtiotal simhallar. Dessa äro upplysta med elektriskt ljus samt hafva läktare. De likna för det mesta mycket Berns lilla salong. I London behöfver man ej gå i värmestuga innan man får gå i bassängen.

Vimeddela för jämförelsens skull en liten beskrifning öfver Bath Club, den förnämsta i London. Denna klubb har ett eget badhus, till hvilket endast medlemmar eller inbjudna äga tillträde.

Badhuset har en särskild läsesalong, i hvilken alla världens sporttidningar finnas tillhanda. Salongen står på automatisk väg i telegrafisk förbindelse med Londons alla bicykel- och hästlöpningsbanor. En badgäst kan sålunda under tällingens gång sitta i Bath Clubs salong och hålla vad på den eller den ryttaren. Dessutom finnes en särskild röksalong, hvarest äfven »a little drink» kan erhållas. Musikrum, billardsalong och gymnastiksal finnas.

I bassängen finnes svigt och trampolin från läktarens höjd. Bassängen är 30 m. lång, 10 m. bred och 2 m. djup i ena ändan, grundare i den andra. Vattnets temperatur är vanligen 26° C. Värmeledningen är så anordnad, att den går bakom väggen och värmer upp hela denna.

6.

I. F. K.

Sverige.

I. F. K. IX, Fellingsbro. Skjutning om kretsens vandringpokal hölls söndagen den 6 november. Pokalen togs för tredje och sista gången af Sixten Axelson för 68 points, närmast var Claes Magnuson, 63 p.

Vid val af styrelse för nästa kalenderår blefvo följande valda: ordf. Bengt Magnuson, v. ordf. Allan Larsson, skattm. L. Jansson, sekr. Claes Magnuson, v. sekr. Axel Erikson, klubbm. C. Erikson och mater.f. A. Blomberg.

I. F. K. XII, Lund, anordnade den 29 okt. skjutning med följande resultat:

1:sta pris E. Engholm 52 p., 2:dra H. Rodhe 48 p., och 3:dje L. Reuterskiöld 46 p., 12 m. afstånd, 6 skott, tioringad tafla.

Täfling har hållits om Svenska Hjulförbundets silfver- och bronsmedalj. Förste man blef E. Carlberg, silfvermedalj, tid: 8 min. 14 $\frac{1}{5}$ sek., andre man blef G. Åkerhielm, bronsmedalj, tid: 8 min. 14 $\frac{4}{5}$ sek.

Kretsen anordnade den 22 okt. täflan »go as you please» på vägen Lund—Malmö—Lund, d. v. s. 36 km.

Förste pristagare blef H. Rodhe, tid: 2 timmar 30 min., andre blef C. Flach, tid: 2 timmar 45 minuter.

Några af deltagarna utgingo i Malmö, andra i Arlöf. Orsaken var troligen de strapatser, som de fingo utstå i en kalabalik med några hundrackor, hvilka allvarligt hotade deras bara ben. Till de utgåendes fördel nämna vi, att de närgångna hundarna måste taga till sina egna ben.

Söndagen den 30 Okt. hade I. F. K. XIV, Arboga, sin skjutning med följande resultat vanns:

1:sta pris silfvermedalj togs af E. Andersson för 51 points, 2:dra pris bronsmedalj togs af Selim Lagergren för 42 points, 3:dje pris diplom togs af Ivan Wester för 41 points, 4:de pris diplom togs af Ernst Eklund för 39 points.

Sporthumor.

Upsalabref.

Sporttidningar växa som gräs! Det har blifvit så fasligt modernt bland sportsmännen att skrifva. Ett halft dussin sporttidningar räcka ej ens till för dem. Under det välsignelserika året 1898 hafva icke mindre än tre nya dylika blifvit framkläckta, och ännu en lär vara under bildande någonstans. Den kommer att heta: »Sportsmännens veckotidskrift för upprätthållandet af rekordafundsjukan inom olika idrottsföreningar samt sparkstöttingsportens befrämjande bland Sveriges uppväxande ungdom».

Man måste följa med sin tid. Äfven jag är sportman. Jag rullar på tvären i uppforsbackar och har 95³/₅ dels-meters-rekordet i denna den aldramodernaste sporten. Alltså måste jag skrifva!

Men hvad skall man skrifva om? Här i Upsala händer det intet märkvärdigt.

Jo vänta! En ung »Sportvän» från Upsala, stor beundrare af ishafsfresor och isynnerhet 1898 års gradmätningsexpedition, gift, hugnades för någon tid sedan med en son.

Nå det var inte så märkvärdigt, men nu kommer det! Pojkens föräldrar och bekanta, nej hans föräldrars bekanta, sammangaddade sig för att bilda honom ett namn. Pappan, Spetsbergsresan, Professor Nathorst och fartyget till ära, beslöts, att pojken skulle heta Antarctic.

Gräsligt!

De döpte honom till Antarctic! Till all lycka är han dock så liten, endast 5 månader gammal, att han ej kan uppskatta olyckan till hela dess vidd. Annars hade han nog inte öfverlevvat katastrofen.

Pojken tycks för resten hafva anlag att blifva »en gammal skämtare». Jag uppvaktade rarieteten. Pappan, min gode vän, presenterade honom. Jag stod tydligen under den förhoppningsfulle, hvilken genast passade på tillfället. Sedan skrattade den »öfversittaren» åt mig.

Hvad mände blifva af det barnet, som redan är så skarpsinnigt?

Nej, meningen med det här var egentligen, att jag skulle skrifva ett Upsalabref. Ja, hvarför inte! Hvarför skulle ej Upsaliensarne kunna få ett Upsalabref, när Stockholmarne få Stockholms-diton? »En ann kan vara lika så go' som en ann.»

Man skulle kunna skrifva om ynglingarnes »Gästbud» där bredvid Åkerlunds kampfyllda gården, Ni vet, om »Kisse», han med de mörka ögonen, den granna hyn och det intagande småleendet på läpparne. Alla måste bli förtjusta i »Kisse». Det är en kar i'n, när det gäller.

Ynglingarnes dansskola vore ett mycket tacksamt ämne. Den där dansskolan gör en otrolig nytta. Jag vill blott framdraga ett exempel. Vår vän »Tassen»s hår, som förut hade en slående likhet med en förvildad hagtornshäck i höststämning, har bearbetats så grundligt, att det godt skulle kunna föras under rubriken »okammadt». Det förefaller nästan som en saga

Från början hade jag ämnadt skrifva något fackligt, jag hade valt ämnet: »Stortårnas ställning vid promenadgång». Det får dock vara för den här gången, dels därför att papper och bläck äro slut för mig, dels därför att mina »geniknölar» redan äro försvunna och jag fruktar likaså mina — läsare. Grvar.

Nemo.

»För se sjelf har jag inte den äran att vara Stockholmare, men jag har en god vän i Kongens Bye, som då och då ger mig lite' manteriel till det här skallret.* Därför kunnen I begripa, att jag måste känna mig på det högsta intresserad af upptäckten rörande min besagda astralkropp. Och tar jag mig därför friheten förklara, att: eho, som infångar och till mig öfverlämnar besagda astralkropp, han skall få en lysande belöning, nämligen en ärgång af tidningen Sport!»

Där en liten bit ur »Nemos skallrande» i tidn. Spurt. Hvilka bekännelser! Att han inte är hufvudstadsbo, utan »landtis», det kunde man nog tänka sig, men att han inte är pappa till sina egna artiklar, oj, oj! Nemo kan naturligtvis icke undgå Svenska Akademiens stora pris för året och be vi få framföra våra uppriktigaste lyckönskningar på förhand.

»Nemo» och astralkroppen.

Så »Nemos» astralkropp! Att han gärna vill ha igen sin utelöpande dubbelgångare, är ju ganska na-

* Den något besynnerliga meningen och stafningen är bokstafligen med originaluppsatsen i »Spurt» öfverensstämmande. (Den bildade sälltarens anmärkning.)

turligt, och att han i hittelön utlofvar en årgång af Sport såsom en lysande belöning, visar det stora värde, han sätter på denna tidning.

Vi hafva funnit astralkroppen. Att återseendet mellan »Nemo» och denne var gripande kan man nog förstå, och vi hade icke hjärta att undandraga våra ärade läsare den rörande synen.

Herrar Kretssekreterare

påminnas om uppropet i n:o 18 af »Sport».

**Matriklar, Föreningsmeddelanden,
Fotografier och Garantier**

skola vara inlämnade före den 15:de i denna månad.

Medlemsförteckningen skall innehålla medlems namn, födelseår, titel och bostad.

Red.

Allm. t. 7300. **Sven Schollanders** Rikst. 748.

Fotografiska Magasin

14 Brunkebergstorg 14, Stockholm.

Handkamerorna

SVEA

och

Svenska Express

fr. 35 till 300 Kr. m. fl.

Uppseenderäckande NYHET!

VELOX

Snabbaste kopieringspapper!

Obegränsadt hållbart.

Artistiskt och lätt att behandla.

Eastmans kameror att

ladda i dagsljus från

Kr. 20 till högre pris.

Statif-Kameror, Objektiv-

lanternor o. lanternbilder,

plåtar o. alla utensilier.

Allt af bästa fabrikat och till billigaste pris.

Obs.! Nytt supplement till sednaste fotografiska priskurant **nu** utkommen!
Sändes **gratis** på begäran!

Sterling

Amerikas bästa och elegantaste
velociped

säljes i Upsala hos

A. F. & J. NYMAN

8 Svartbäcksgatan 8.

RUDOLF ÖSTERBERG

Segelmakeri,

Rikstelefon 566.

Tågverkshandel,

Allm. telefon 20 05.

Lager af: Tågvirke, Segelduk, Flaggor, Block, Wierope,
m. m. till utrustning af kuttrar och större fartyg.

SKRIDSKOR

Floretter och Florettklingor

till lägsta priser.

Velocipeder emottagas till vinterförvaring

hos

Bernhard Öberg & C:o

14 Svartbäcksgatan 14, Upsala.

Riks och allm. telefon 200.

Herrar Affärsmän

torde observera

att "Sport" säljes bland
en köpstark publik.

Sportpriser

såsom Dryckeskannor, Pokaler, Bägare, Dryckeshorn m. m. Bäst och billigast från

Juvelerare M. W. Rothoffs fabrik, Upsala.

Sportmärken och Medaljer alla slag på beställningar.